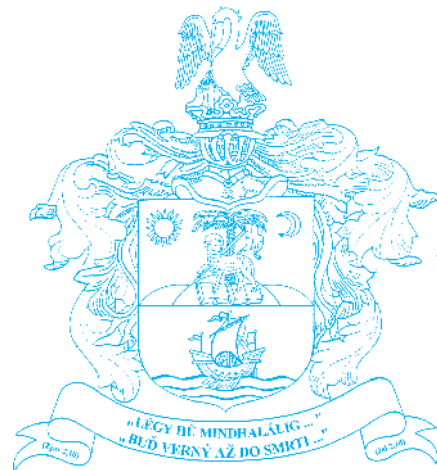

KALVÍNSKE HLASY

ÚRADNÝ ORGÁN
REFORMOVANEJ KREŠŤANSKEJ CIRKVI NA SLOVENSKU

Ročník LXXXVIII.

Číslo 4.

Komárno, apríl 2017

Cena 30 centov

VIETE, ČO SA STALO V JERUZALEME?

Veľmi milo vyznieva otázka emauzských učeníkov voči Ježišovi, či on je jediný, ktorý nevie, čo sa po tieto dni stalo v Jeruzaleme (Lk 24,18). Lebo oni to vedia, teda aspoň majú ten dojem, že im je jasné, čo sa stalo s Ježišom. Dosť toho videli, dosť počuli, pri niečom dokonca boli prítomní. A výsledok? Odchádzajú z Jeruzalema a sú sklamaní z celkového diania, z Ježiša a ak to doťahujú do dôsledkov, tak aj zo samotného Boha.

Každá informácia prijímaná očami či ušami prechádza filtrom nášho osobného prežívania. A to sa nedá oddeliť ani od zvesti evanjelia. Keby Mária Magdaléna nebola prežívala smútok vo svojom srdci, keby jej oči neboli bývali vyštípané od slz, zrejme by jasnejšie dokázala rozpoznať svojho Pána v záhrade. Áno, smútok nám niekedy zastrie oči, keď prežívame opustenosť takú reálnu, že nedokážeme počítať s Ježišovou blízkosťou. Podobne sú na tom učenici. Stav, ktorý ich vyjadruje, je strach. Všetko dali do stávky, zaplietli sa s Ježišom natoľko, že sú skrz Neho identifikovateľní ako Peter od služobníctva pri ohni. Boli vytrhnutí z bežného života, všetko zanechali, všetko opustili. Boli v stave, keď sa stráca pevná pôda pod nohami a zväčšujú sa nároky z kategórie neriešiteľných uprostred silnej búrky. To už je dôvod na strach, aj keď sú životom zocelení a ostrieľaní chlapíci. Strach je často sprievodcom takých chvíľ, keď musíš, ale vôbec netušíš, ako.

A potom sú tu tí dvaja z Emauz, zrejme pectiví a odhodlaní ľudia, ochotní reagovať na výzvy života, ktoré im ponúkol ten Nazaretský. Ísť za Ním bolo rozhodnutie, ktoré im otvorilo nové obzory. Mohli vdýchnuť čerstvý vietor Ducha svätého. A zrazu sklamanie – nič nie je také, ako si predstavovali, prvotné nadšenie vystriedalo rozpačité vytriezvenie. Ako dobre im rozumieme, kolkokrát sme čosi podobné zažili!

A tak prišli sviatky, my sme niečo počuli, niečo videli, niečo sme boli svedkami. Možno sme odišli nadchnutí, ale len do chvíle prvého rozčarovania, niekedy aj celkom banálneho,

ktoré zmätie vznešenejšie pocity. Možno sme sa nedokázali sústrediť, lebo máme svoje existenciálne problémy a žiadny pevný bod. Možno sme sa aj chceli dívať, ale cez tunel našej samoty neprenikli slová o tom, že Ho tu niet, ale vstal z mŕtvych a žije. A tak si ideme z nohy na nohu, síce domov, ale v podstate opačným smerom, Jeruzalem nám ostáva za chrbtom.

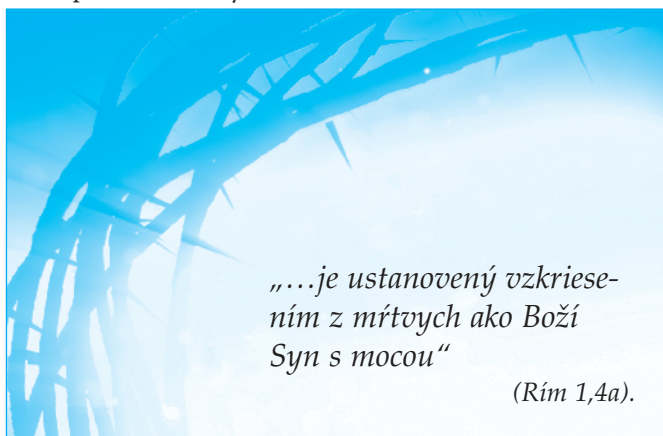
Ako teda môžeme vedieť, čo sa stalo v Jeruzaleme? Ako to môže zmeniť naše životy? Je dobré počuť, vidieť, zúčastniť sa, ale najdôležitejšie je stretnúť sa s Ježišom osobne. To bol ten okamih, ktorý všetky udalosti veľkého týždňa sprítomnil v živote spomenutých aktérov. A nie je to také ťažké, lebo On sa pripojí. On nás osloví prvý, a to dokonca naším menom ako Máriu Magdalénu pri hrobe. Je to On, ktorý dokáže vstúpiť cez naše barikády strachu a povedať: „Pokoje vám.“ Možno nás zaráži Jeho záhadnosť, Jeho inakosť. Bolo by trúfalé myslieť si, že Ho poznáme, že Ho dokážeme rozpoznať uprostred všetkého zažitého. Nie, On je síce vždy ten istý, ale zá-

roveň nás prekvapí. Nevadí, potrebné je len kráčať a nechať Ho, nech nám otvára srdce a zapáli v nás nový plamienok túžby po slove, po Ňom. On s nami pôjde aj domov, hoci my sme ešte trochu dezorientovaní, kde vlastne ten náš domov leží.

Myslím, že rozumie našim zmätkom s dvojitým občianstvom, a tak nás nasýti chlebom. Pre-

chádzka na čerstvom vzduchu, niečo do žalúdka, to s chlapmi dokáže urobiť divy, až pochopia, že sa musia vrátiť späť. Späť na to miesto, kde sa to všetko stalo, z jediného miesta, z ktorého môžu začať všetky nové cesty domov. Zaiste cesta do Emauz sa bude ešte veľakrát opakovať aj v našom živote, ale ak aspoň chvíľu pôjdeme s Ním, započúvaní do Jeho slov a zahľadení na ruky, ktoré lámú chlieb, pochopíme v tej chvíli, aký úžitok máme z toho, čo sa stalo v Jeruzaleme.

Marek Kačkoš

Tibor Sabovik Velkonočné zamyslenie

*Bože, milostivý, dávaš svojho Syna,
aby všetkým hriešnym bola zmytá vina.
Nádej spasenia takto ľuďom daná,
veď sa naplnila predpoveď očakávaná.*

*Syna svojho opäť k životu privádzaš,
čím naše nepravosti tak navždy zahládzaš.
Ako by si nám všetko nedaroval,
keď si nás Ním z hriechov očisťoval.*

*Ty si povedal: „Hľa činím všetko nové!“
Prosíme, vzkriesený, otvor každé srdce,
aby nielen tento div večnosti spoznalo,
ale na veky Tvojim vlastníctvom sa stalo.*

Pred tvárou Hospodina

Môj Bože a Stvoriteľu, v Teba dúfam, nedaj mi vyjsť na hanbu, lebo Ty si bol mojim útočiskom a mojou nádejou už od mojej mladosti. Bože, naplň ma radosťou a pokojom viery. Utešuj ma, aby som nezhylnul v skúškach a utrpení. Zapál ma na duchu, obvesel v nádeji, urob ma trpezlivým v zármutku. Udržuj ma svojim slovom, aby som žil a nedaj zahabiť moju nádej. Naši otcovia dúfali v Teba a keď k Tebe volali, zachraňovali si ich. Preto v Teba dúfam aj ja a vylievam Ti svoje srdce, Bože, Ty naše útočisko, u Teba je milosť a mnohé odpustenie. Tvoja pomocná ruka nezná hraníc a nie je prikrátka. Posilňuj nás, aby sa každý, kto v Teba dúfa, očistil, ako i Ty si čistý, aby sme v budúcom živote obdržali, čo sme už tu dúfali. **Amen.**

Johann Habermann

MYŠLIENKY

Akú najväčšiu hodnotu nám priniesla reformácia? (Myšlienky venované pamiatke reformácie)

Bojím sa, tak sa vyjadriť nevedí jedno dieťa, keď má vstúpiť do tmavej neosvetlenej miestnosti. Ani dospelý sa necíti dvakrát najpríjemnejšie. Nevie, čo ho v tme čaká, cíti sa neisto. A zdá sa, že „stačí“ tak málo, „stačí“ stlačiť svetelný vypínač a strach, obava a neistota sa pomínú.

Prečo takýto úvod? Nuž, preto, že svetlo ako symbol sa tiahne celou Bibliou. Napríklad: „Potom zase prehovoril k nim Ježiš a riekol: Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť v tme, ale bude mať svetlo života“ (Jn 8,12).

A ako to bolo v 15. či 16. storočí? Ako to bolo v dobe, keď v európskej spoločnosti vládla tma a obdobie temna dosiah-

boli obavy a neistota. Morálny úpadok zahľbil celú spoločnosť. Pomery v spoločnosti, pomery v cirkvi si vyžadovali obnovu, vyžadovali nápravu. To svetlo v tme nebolo možné dosiahnuť jednoduchým stlačením svetelného vypínača.

Náprava sa nerodila ľahko. V mene Pána Ježiša Krista túto nápravu prinášali muži, ktorým pomery v spoločnosti neboli ľahostajné, ktorí v Kristovi, pre Krista a v boji za obnovu duchovných hodnôt, nadobudli odvahu napraviť zaužívané amorálne praktiky. Táto odvaha sa u nich nerodila určite ľahko. Skúsenosti z minulosti svedčili, že akékoľvek oportunistické názory, či skutky prinášajú potupu, vyhostenie a môžu priniesť až stratu vlastného života.

Táto skutočnosť ich však neodradila od túžby odstrániť deformácie, prísny formalizmus a priniesť svetlo do temnoty. Posilňovaní snahou o dosiahnutie obnovy, majúci na zreteli slová Pána Ježiša Krista viedli títo reformátori nerovný boj. No oni od svojich myšlienok neustúpili, tieto ďalej rozširovali. Odvaha ich skutkov povzbudzovala ďalších a ďalších. Akú hodnotu to celé reformačné úsilie prinieslo? Tou hodnotou je skutočnosť, že v odvahe mužov sa zrodili počiatky nových cirkví, ktoré sú reformované Božím slovom neustále. Reformátori obetovali svoje životy a na oltár sebaurčenia cirkvi v duchu Písma priniesli obeť najväčšiu.

Peter Malčický, Egres

*„Kto mňa nasleduje,
nebude chodiť v tme,
ale bude mať svetlo
života“ (Jn 8,12).*

lo neúnosnú úroveň? V tomto období bola spoločnosť v najhlbšom úpadku a cirkvi sa v boji o moc nielenže odklňala od svojho učenia, ale toto prispôbovala svojim potrebám. Odpustenie hriechov záviselo od zloženej finančnej hotovosti a cirkevné autority si vynucovali svoju neomylnosť. Aj vtedy bol strach, aj vtedy

Prečo som reformovaný?

Odpoviem citátom: „Ale z milosti Božej som, čo som, a Jeho milosť nebola pri mne daromná.“ Mama ma priniesla na krst do reformovaného kostola. Dbala o to, aby som absolvoval reformovanú konfirmačnú prípravu. Prichádzal som na reformovanú mládež. Za tým všetkým bola Božia vôľa a milosť. Reformovaní majú dbať o to, aby kresťanské učenie bolo uplatňované v bežnom živote. Byť pre iných príkladom vo viere. Modliť sa za svoje cirkevné zbory, presbyterstvá a farárov. Dôverovať Bohu aj v nedostatku.

Miroslav Kovaľ, Sečovce

Stáva sa, že kresťania sa musia neraz vyjadriť k nejakej oblasti svojho náboženstva. Možno od vás chcel niekto počuť o pôste. Alebo o ceste spasenia, o význame spoločenstva alebo o tom, kým je pre vás Ježiš Kristus, alebo... Sme kresťania a svoju vieru, vyznanie, reakciu na to, čo sa okolo nás deje, máme vedieť tomuto svetu povedať, ukázať. Základom všetkého je poznanie Krista podľa Písma, aby sme neboli viac nedospelými (Ef 4,14). Ale poďme späť k pôstu, v ktorom máme tiež dospievať.

Aký je teda váš názor na pôst? Aké sú vaše biblické poznatky o pôste a aká je vaša osobná skúsenosť s pôstom? Napriec kresťanskými cirkvami vidíme pestrosť foriem a pohľadov. Niekde je to až príliš prepracované. Niekto by mohol namietať, že je to také zákonnícke – strážiť dni, časy, spôsoby, výraz, množstvo, viditeľné gestá. Neraz sa porovnávame. Protestanti sa naučili, že stačí počúvať Božie slovo a chodiť do kostola. To je pravé náboženstvo – dúfam, že takí nie sme. Ale toto je problém, málokto sa pýta, čo človek s tým robí, čo počúva. Akoby sme sa ospravedlňovali, že na čom nestojí naša spása, to nemusíme robiť. Stojí moja spása na pôste? Nie. Stojí moja spása na spoločenstve? Nie. Stojí moja spása na čítaní Biblie? Nie. Moja spása stojí jedine na Ježišovi Kristovi! Ale rovnako na ňom stojí aj môj rast. Nie som taký, akého ma Boh našiel. Niečo sa so mnou deje. Neexistuje situácia v živote, kde by sa kresťan mohol vyhovoriť, že nemôže rásť. Je jasné, že rastieme. Ak sa v tomto pôstnom období pozrieme na seba a spomenieme si, ako to bolo s nami pred rokom? Zmenil som sa v niečom k dobrému? Milujem viac? Zabúdam viac na seba pre Krista? Je viac Kristus viditeľný vo mne?

Boh mi dal tieto možnosti: Písmo, modlitbu, pôst, spoločenstvo, svedectvo a mnohé iné do života, aby som konaním toho rástol. Pravda, stále je to On, ktorý to pôsobí. Celá naša spása je na Bohu, skrz Ježiša Krista. To je paradox v kresťanstve, že kresťan bojuje tak, akoby všetko záležalo na ňom, ale verí tak, akoby nič na ňom nezáležalo. Bojuje svojím poznaním, vierou, silou, pôstom, akoby to sám mal dosiahnuť. Snažte sa, bojme sa, namáhajme sa, usilujme sa – hovorí Písmo. Ak sa na tieto príkazy pozrie človek takým pesimistickým pohľadom, tak povie, načo sa mám snažiť, keď aj tak všetko závisí od Boha. Tieto dva protiklady spájajú verše Fil 2,12–13, s báznou a s trasením, hovorí veriaci ľuďom, konajte svoje spasenie. Lebo je to Boh, ktorý vo vás pôsobí aj chcenie, aj činenie.

Je to zaujímavé: robte niečo naplno, ale je to Boh, ktorý pôsobí, že to chcete aj ro-

bíte. Do toho spadá aj pôst, ktorý dal Pán Boh do života svojho ľudu, aby sme tak konali a v konečnom dôsledku mohli duchovne rásť.

Mnohí sa proti pôstu ohradia. Niektorí cítia odpor voči tomu, že im niekto chce „linajkovať“ život a oberať ich o radosť, zábavu. Pravdaže, ale čo, ak nám sám Pán chce usmerňovať život? Myslím, že na to má právo. Iní si povedia, že sú slobodní veriaci a nebudú sa viazať nijakými časmi a predpismi. Áno, to je pravda, pôst je nám kedykoľvek k dispozícii, v závislosti od životných okamihov, udalostí. Ale i takto ustanovený čas nás vedie v cirkevnom roku a pomáha uvedomovať si veľké Božie dielo spásy pre človeka v jeho dejinách.

Niekto môže byť sklamaný, keď vidí povrchnosť a pokrytectvo len navonok sa postiacich. Áno, plytkosť a prázdne formy predstavujú v súčasnosti nebezpečenstvo viery a vedú k znechuteniu. Sú zase ďalší, ktorí nemajú jasno, akú formu pôst má mať, prípadne ako prebieha a s čím súvisí.

Aká je teda forma a obsah pôstu a máme sa vôbec postiť? S pôstom sa stretávame už v Starej zmluve, aj Nová zmluva často spomína pôst. I náš Pán Ježiš sa postil 40 dní pred začiatkom svojho verejného

sa presvedčame, akí sme schopní, plánujeme, tvoríme, rozhodujeme. Obmedzenie jedla nám ukáže, ako sme od mnohého závislí, slabí. Spoznávame svoju chudobu v duchu.

Pôst nám pomáha pochopiť, že predovšetkým sme závislí od Božej pomoci, jeho zmilovania, učíme sa pri tom povedať – buď vôľa Tvoja.

Pri pôste Pán Ježiš či Mojžiš prijali a prišli nie svoj, ale Boží program, Otcovu vôľu. To je dôležité: pôstom nepresadzujeme svoje, ale v ňom prijímame Boží program pre svoj život. Tak stojí pôst na začiatku našich nových životných zmien a etáp.

Cieľom pôstu je priblížiť sa k Bohu, viac Mu byť podobný, prijať Jeho pohľad, vidieť Jeho víťazstvo. Z vlastnej beznádeje, sklamanie zo seba, spoznania svojej biedy nás pôst vedie k pokániu, a tak prechádzame k nádeji, k radosť z Božieho diela záchran a odpustenia.

Ako kresťania zvykneme deklarovať, čo nerobíme. Pôst nie je len o tom, čo nerobíme, čo vynechávame, čoho sa zriekame, ale i o tom, čo môžeme robiť, čo nové zaviesť.

Keď Písmo opisuje pôst, hovorí o tom, čo robiť máme (Iz 58). Predovšetkým v tom

pôsobenia. K nám dnes znejú Jeho slová: Prídu dni, keď im ženicha vezmú, potom sa budú postiť (Mt 9,15). Pán jednoducho očakáva od svojich učeníkov pôst.

Viete, s tým jedlom je to všelijako. Pôst nie je diéta. Diétou sa zameriavame na seba, pôstom na Boha. Často sa na to ľudské, či zo zdravotnej alebo estetickéj stránky sústredíme viac ako na Božiu vec. Samotný pôst však do veľkej miery súvisí s jedlom. Pôst ale nie je zavrnutie jedla, stvorených vecí, ale nadobudnutie správneho postoja k nim. Zlé neprebýva v jedle, ale vychádza z ľudského srdca a cez žiadosti, sebeckosť, túžbu byť ako Boh sa premieta i do našich vzťahov, vôle i konania. My ľudia

má byť naše srdce. Možno potrebujeme niekomu odpustiť, poprosiť o odpustenie. Máme v tomto pôstnom období „lámať svoj chlieb“ biednym. Niekto cíti, že by mal začať s čítaním Písma. Môžeme sa rozhodnúť, že budeme vstávať skôr a za niekoho sa modliť, môžeme niekoho navštíviť... skúsme počúvať Božie srdce, k čomu nás jednotlivito i ako spoločenstvo On vedie.

Nezavrhuje pôst. Pán Ježiš hovorí, že niektoré uzdravenia a oslobodenie od zlého možno dosiahnuť iba modlitbou a pôstom. Sú to dve zbrane. Ktorý vojak, čo dostane zbraň proti nepriateľovi, by ju odhodil?

Jaroslav Géci

VZDELANIE VO VIERE (XXXIII.)

Modlitba zrozumiteľná

Vzdelanie vo viere reformátora Jána Kalvína stručnejšie a výstižnejšie píše o základoch našej kresťanskej viery. Pekne rozoberá to, čo je jej obsahom, a takpovediac, z čoho sa skladá. Ak sa chceme neustále v našej viere vzdelávať a napredovať, nezaobíde sa to bez modlitby. Modlitba je náš vlastný život viery!

V rozhovore s Bohom, našim Stvoriteľom, pozdvihujeme naše srdcia k nebu. Dostávame sa do stavu audiencie pred Bohom, ako keď stojíme pred Božím trónom. Modlitby sú rôzne, krátke a dlhé, smutné alebo radostné, hlasné či tiché, sebecké, ale aj prihovorom za iných. Pre nás reformovaných kresťanov modlitbou modlitieb je modlitba Pánova, Otčenáš.

Kalvín kedysi o modlitbe napísal: „*Lebo modlitba je len pokrytectvom a podvodom, ak neplynie z vnútornej náklonnosti srdca. Sme presvedčení, že všetky modlitby sa majú diať s istým porozumením*“.

Modlitba

Tu sa musíme zamyslieť nad našimi modlitbami, či a ako prechádzajú cez srdce, ktoré je vždy centrom viery. Modlitba sa stáva skutočnou na základe vnútorného presvedčenia, nastavenia túžby

po Bohu. Nesmie byť len bezmyšlienkovitým a neprítomným odriekáním! Ako Kalvín pekne uviedol, máme rozumieť tomu, o čo prosíme a rozumieť, od koho prosíme, o čo prosíme a rozumieť, od koho prosíme. Nikto z nás ľudí nie je perfektný modlitebník, ktorý by dokázal naplniť všetky podmienky pravej modlitby. Aj keď sa my modlíme, ovplyvňuje nás naše ja, napovedá nám hlas sveta, v kto-

rom žijeme. Viera v modlitbe sa musí presadzovať aj cez naše ľudské pohľadávky.

„*Preto sa učíme modlitbe nášho Pána, aby sme správne rozumeli tomu, čo od Neho máme žiadať: Otče náš, ktorý si na nebesiach! Posväť sa meno Tvoje! Príď kráľovstvo Tvoje! Buď vôľa Tvoja ako v nebi tak i na zemi! Chlieb náš každodenný daj nám dnes! A odpusť nám viny naše, ako aj my odpúšťame vinníkom svojim! I neuveď nás do pokušenia, ale zbav nás zlého! Lebo Tvoje je kráľovstvo i moc, i sláva naveky. Amen.*“

Modlitba Pánova je najsprávnejšia zo všetkých modlitieb. Pre nás je zrozumiteľná a jasná zároveň. Kresťana sprevádza celý život, od narodenia až po časnú smrť. Ak sa stane, že nám zavše vypadnú slová, ktorými sa chceme modliť, potom Otčenáš je vždy najpríhodnejšia modlitba.

Sviatosti

Reformačný dôraz na sviatosti je v Kalvínovom učení dobre známi. Veľmi dbal na ich vysluhovanie a zároveň podrobenie sa ich významu pre každodenný život. „*Sme presvedčení, že sviatosti, ktoré náš Pán vo svojej cirkvi ustanovil, majú nám byť akoby precvičením viery,*

jednak, aby sa posilnila a potvrdila Božími sľubmi, jednak, aby bola dosvedčená pred ľuďmi.“

Tak ako zavše precvičujeme svaly nášho tela, potrebné je precvičovať si vieru. To sa koná len pred Bohom a smerom k ľuďom. Musíme na sebe pracovať, aby neprišla ľahostajnosť a duchovná skleslosť. V sviatostiach sú nemenné Božie

sľuby, ktoré sú dané všetkým ľuďom. Pri prijímaní sviatostí stojíme pred ostatnými ľuďmi a vytvárame živé spoločenstvo okolo živého Pána. Sme v spojení s Kristom, tiež prepojení s bratmi a sestrami navzájom.

„*V kresťanskej cirkvi sú dve, ktoré boli zriadené Božou autoritou, krst a večera nášho Pána. Preto odsudzujem ako bájku a lož to, čo sa vyznáva v kráľovstve pápeža o siedmych sviatostiach.*“

Ján Kalvín nekompromisne v otázke sviatostí, keď ich reformácia vo svojom hnutí určovala a obhajovala, hľadel na Ježiša Krista. Poznával v nich pravé požehnanie pre cirkev, ktoré sa udeľuje nám ľuďom. Videl v nich priamo Kristov život.

Krst

Každý kresťan je pokrstený a zapísaný v cirkevnej matrike. Kresťan má skutočný domov v cirkvi a spasený v nebi. Krst je dôležitá jedinečná udalosť pokrstennej rodiny pokrsteného, ale i pre Božiu rodinu bratov a sestier v cirkevnom zbore.

„*Krst je vonkajšie znamenie, ktorým náš Pán svedčí, že nás chce prijať za svoje deti ako údy svojho Syna Ježiša. Preto je nám v ňom predstavené očistenie od našich hriechov, ktoré sa nám dostáva v krvi Ježiša Krista, umrtnenie nášho tela, ktoré sa nám dostáva skrz Jeho smrť, aby sme žili v ňom skrz jeho Ducha.*“ Ustanovenie krstu je Božím prianím, aby my sme sa stali Božími deťmi. Dokladá sa očistenie z našich hriechov, umierame hriechu a vstávame k životu s Kristom. Krstom už máme nový život v Kristovi.

„*Pretože naše deti majú účasť na zmluve nášho Pána, sme si istí, že plným právom je im odovzdávaný obsah toho znamenia.*“

Krst je tu časná a napokon tam aj večná milosť, rodičia prinášajú deti, aby boli poznamenané znamením života v Kristovi. Prejavuje sa pri ňom viera rodičov a krstných rodičov, ktorá nesie deti k nebeskému Otcovi.

Modlitba a sviatosti sú vždy základnými kameňmi našej viery. Rozhovor s Bohom a posväcovanie sviatosťami tvorí živý vzťah. Vieru musíme aj my podporovať a aktívne z celého srdca upevňovať. Prosiť, ďakovať, prijímať a uvedomovať si nezaslúženú milosť.

Juraj Gajdošoci

Hoci ešte žijeme v slobodnej krajine, kde ešte slobodne môže znieť Božie pozývajúce Slovo, predsa sa čoraz viac šíri poverčivosť a modloslužba.

Biblia na viacerých miestach upozorňuje na tieto nebezpečenstvá, napríklad takto: „*Deti, chráňte sa modiel!*“ (1Jn 5,21). Veriaci človek denne dostáva miesto pri Pánovom stole a môže požívať každodenný chlieb, môže piť zo živého prameňa – z Božej starostlivosti, čo je veľká výsada, preto nás Ježiš denne volá: Podť, nasleduj ma!

Často počujem z ľudských úst, ako o sebe vyhlasujú: som obrátený(á). Nemám žiadne právo pochybovať a ani to nechcem robiť. Ale možno, prijali jedno rozhodnutie, možno sa ich dotkla jedna iskra, ale ak táto iskra nevbĺkla a nestala sa plameňom, ak nedošlo k stretnutiu s Bohom, potom zostalo iba jedno vykroenie.

Vzťah je potrebné ošetrovať, aby fungoval a posilňoval sa. Aj Peter sa stal skalou až po tom, čo sa jeho pohľad stretol s Ježišovým utrápeným pohľadom. Vtedy sa v ňom niečo zmenilo. Hoci bol učeníkom aj predtým, bol ochotným na čokoľvek pre Ježiša, ale nestačilo to.

Keď Ježiš pozve niekoho, aby Ho nasledoval, povie mu, aby zaprel sám seba – túžby a žiadosti tela, doslova aby ich umŕtvil. „*Nemám väčšej radosti, ako keď počujem, že moje deti žijú v pravde*“ (3Jn 4). Radosť spôsobujem tomu, komu slúžim: Ak slúžim Bohu, tak Jemu, ak satanovi, potom Jemu. Zaprieť svoje ja a svoju slávu prepustiť Bohu, lebo jedine Jemu patrí, a nech robím alebo nerobím niečo, aby som získala uznanie od ľudí a slávu.

K tomu, aby som mohla byť Božím dieťaťom, musím zapierať samu seba každý deň, lebo Pán Boh si ma vie použiť iba vtedy, keď nechcem byť pánom, ale dokážem byť podriadenou, ktorú Duch Svätý podporuje a spája, aby som bola zjednotená s mojím Pánom, ktorý si ma bude vedieť použiť, hoci len ako tlejúci knôt, ale budem môcť svietiť, budem môcť vydávať svedectvo slovom, skutkom, činom. Nie je to samochvála ani chválenie sa, ale vyznanie, lebo „*Kto ma vyzná pred ľuďmi...*“.

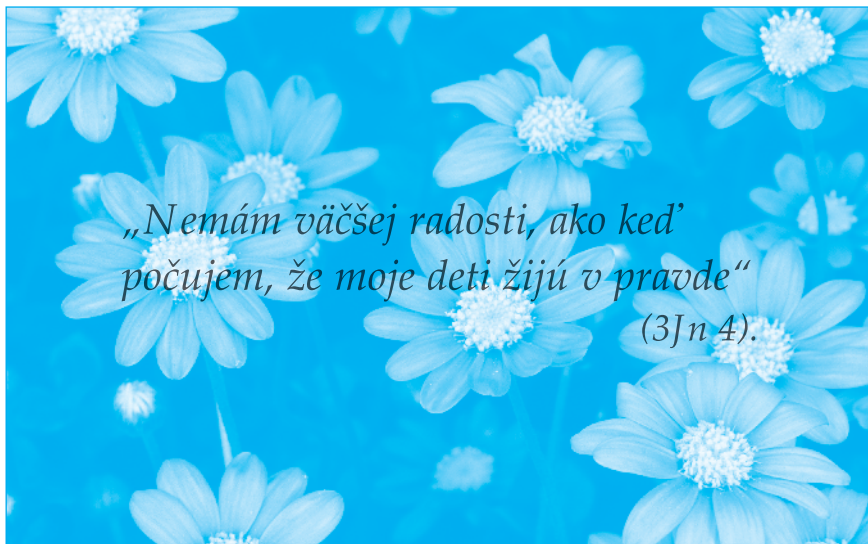
Je dôležité, aby sme hovorili o tom, z akých hĺbok, hriechov nás vyslobodil

Boh, pretože On dokáže robiť zázraky aj v 21. storočí. Svedectvo je potrebné preto, aby tento hluchý a slepý svet videl, že nám nepomôžu liečebné spôsoby prírodných liečiteľov, ezoteriky či východnej mystiky, ale ten Boh, ktorý je dnes a naveky nemenný. Lebo „*daná mi je všetka moc na nebi aj na zemi*“ (Mt 28,18). Preto je potrebné a múdre, aby sme súdili samých seba, aby nás nesúdil On. Nasleduj ma! To sa dá iba vtedy, keď som ochotná vzdať sa toho, na čo ma láka svet, vymeniť pominuteľné hodnoty za niečo oveľa hodnotnejšie, čo je večné.

Druhá časť pozvania nás prosí, aby sme zapreli samých seba a aby každý vzal na seba svoj kríž. (Križ má ten kresťan, ktorý trpí pre svoju vieru – ostatné je „len“ skúška). Ježiš nás žiada, aby sme Ho nasledovali, aby sme išli a zvestovali

lá, zdržiavajúc a zapierajúc seba samého, dovoľuje, aby ho jeho tréner usmerňoval, kým dosiahne svoj cieľ. Na pódium a k medaile sa dostane únavnou, náročnou cestou zápasov, ale chce zvíťaziť a nevzdáva to. Keď vyťažia zlato, je iba kovom plným nánosov. K tomu, aby sa stalo hodnotou, ho treba očistiť, prepáliť ho v žeravom plameni, kým z neho ohori zbytočnosť a zostane čisté zlato – hodnota.

Tak je to aj v našom živote: k tomu, aby sme dosiahli cieľ, korunu slávy, musíme trénovať a očisťovať sa. Keď nás Boží Duch dohoní a naplní, aj my sme ešte nehodnotní, špinaví jedinci, ale Boh nás vezme do rúk, začne nás očisťovať, prostredníctvom svojho Svätého Ducha nás učí, formuje, kým sa v Jeho ruke nestaneme hodnotou. Na to sú dobré skúšky. „*Vytrvajte v tom, čo slúži na výcho-*

Božie kráľovstvo v Jeho čistote, pravde, kráse a veľkosti. Lótova žena by sa bola mohla vyslobodiť, ale jej srdce priťahovala nejaká zbytočnosť, ktorá nemala hodnotu, preto bola zničená. Čo je tou špinou v tvojom živote, ktorá ťa zdržiava? Čo je tým, kvôli čomu nemôžeš nasledovať Ježiša? Možno tvoja pýcha? Trón, na ktorom sedíš ty, a nechceš ho prepustiť Bohu? Alebo zábava? To všetko sú zbytočnosti a smeti. „*Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo*“ (Lk 9,62).

Po mnohé roky je náš život sprevádzaný dlhým radom skúšok a mnohí si myslia, že máme nejaký veľký hriech. Ale mňa posilňuje myšlienka, že športovec v záujme toho, aby mohol vystúpiť na pódium, tvrdo trénuje, dodržiavajúc pravid-

vu, lebo Boh s vami zaobchádza ako so synmi. A ktorého syna otec nevychováva prísne? Ak ste bez takej výchovy, akú podstupujú všetci, potom nie ste synovia, ale ako nemanželské deti“ (Žid 12,7–8).

Postavme sa denne pred Pána, aby sme pochopili Jeho radu, aby sme sa jasne a správne zhodnotili, lebo toto nie je vždy náš boj. „*Nebojte sa a nedeste sa tohto mohutného davu. Nebude to boj váš, ale Boží! ... V tomto prípade nemusíte bojovať. Rozostavte sa a zostaňte stáť. Uvidíte, ako vás Hospodin zachráni*“ (2Kron 20,15b.17a).

Boh nás napomína k pokore a trepezlivosti. Volá nás, aby sme Ho nasledovali. Toto je nepochopiteľná milosť!

Ibolya Varjassi

Milé deti,

som z toho úplný somár. Nie len preto, že somár naozaj som a už viac než 10 rokov vozím svojho dobrého pána na jeho cestách, ale hlavne preto, že to, čo sa stalo, bolo veľmi zvláštne.

V jeden pekný slnečný deň, ktorý by som najradšej strávil pred našim domom, sa môj pán opäť rozhodol vycestovať zo Samárie. Obchoduje s vínom, ktoré od neho kupujú Rimania i Židia. Rimanovia ho kupujú s radosťou, tľapkajú ho po pleci a chvália, ale Židia, tí sa tvária ako keby kupovali hadov. Nikdy nezabudnú ukázať ako hlboko opovrhujú mojim dobrým pánom, len preto, že je Samaritán a verí v Boha trochu inak ako oni. Pritom je to ten najláskavejší pán, akého by si somár mohol priať.

Veľa som sa na cestách videl a mnohému som sa naučil. Často si ma nikto nevnímal a tak som sa mohol udalostiam nerušene prizerať.

V ten deň sa nám išlo ťažko, bolo horúco, náklad bol ťažký a žblnkotal, ale môj pán bol dobre naladený. Viezli sme víno predstaviteľom židovského náboženstva, pretože sa blížili ich najobľúbenejšie sviatky. Premýšľal som, ktorý výraz opovrhnutia a nenávisťi vylúdia na svojej tvári tento krát. A verte mi, tí ma nikdy nesklamali.

Vkročenie do Judey bolo sprevádzané napätím. Ja som sa bál, ale môj pán bol pokojný a jeho pokoj sa z časti preniesol aj na mňa. Aj keď v neobývaných častiach krajiny som

vždy jedným očkom poškuloval po stranách, či na nás nevyskočia zelóti a všetko nám nezoberú. Vy neviete, kto boli zelóti? Budte radi! Zelóti boli židia a túžili po dobrých časoch.

To bola prvá zvláštna vec, ktorú som si v židovstve všimol. Všetci tam snivali o Božom kráľovstve a o príchode Mesiáša v rôznych odtieňoch. Zelóti boli najhorlivejší a najodhodlanejší, aspoň podľa môjho somárskeho odhadu, pretože oni jediní boli ochotní Bohu pomôcť vybojovať jeho kráľovstvo so zbraňami v ruke. Zelóti boli silní a nebojácní muži, ktorí nenávideli Rimanov, okupantov krajiny a kde sa dalo, tam sa im postavili na odpor. Keď im došli peniaze, boli schopní podrezať krk hocikomu, aj židovi. Lebo s prázdnyimi vreckami sa bojovať nedá. Nakoniec sa ich báli všetci, aj zbožní predstavitelia židovského národa: farizeji a zákonníci. Aj ja som sa bál, iba môj pán nie. Vrável mi, že víno majú radi všetci.

Najväčší rozruch v posledných mesiacoch vyvolával Ježiš z Nazareta. Bol síce zo strašného zapadákov, ale správy o ňom boli fantastické. Mal som pocit, že ľudí až nadvihuje, keď o ňom debatovali. Príbehy, ktoré hovoril vás hladili po srdci, aj tráva sa mi zdala zelenšia, keď som im načúval. Žeby sa priblížilo to kráľovstvo, ktoré všetci čakali? Nevieť. Ale tešil som sa na prvého žida, ktorý nám o ňom rozpovie. Pretože to bolo všade: Ježiš toto a Ježiš tamto a Ježiš uzdravil hluchého a Ježiš nasýtil 5000 zástup a Ježiš vystískal deti, ktoré k nemu pribehli. Ježiš bol pre ľudí hrdina a keď ich farizeji a zákonníci nevideli, potichu šepkali: Mesiáš. A to by ste mali vidieť, ako sa pritom tvárili, ako ja, keď na konci cesty dostanem za odmenu kúsok žihľavy a štiavu. Vtedy mám pocit, že som v siedmom nebi.

Blížili sme sa ku Jerichu, stretli sme kňaza a levitu, ktorí sa kamsi ponáhľali a ani toľko slušnosti v sebe nemali, aby nám pozdravili. Hneď ako prešli, sme si na kraji cesty všimli doráňaného muža. Mne sa zdalo, že je mŕtvy, ale nebol. Môj pán k nemu hneď pribehol, a keď zistil, že žije, omočil mu pery vodou. Všimol som si, ako veľmi mu ho bolo ľúto. Všetky jeho rany mu citlivo a opatrne vymyl našim skvelým vínom, osušil a natrel olejom, ktorý na moje prekvapenie vytiahol z brašny. Vždy žasnem nad tým, čo všetko so sebou nosí. Zložil náklad, čo som mal na chrbte a vyložil na mňa polomŕtveho muža. Nevieť ako sa volal. Predpokladám, že to bol žid a niekto ho okradol a zbil.

Nebol som prekvapený, že si ho kňaz a levita nevšimli alebo nechceli všimnúť, lebo tí to mali vo svojej hlave zrovnané, kto si ich pomoc zaslúži a kto nie. Nepohli pre toho úbohého muža ani prstom, nestali sa mu blíznymi. Zdá sa mi, podľa môjho somárskeho rozumu, že sa to trochu nezhoduje s ich snom o Božom kráľovstve, ale na tieto nezrovnalosti medzi rečou a skutkami som si už trochu zvykol. Veď aj zbožní predstavitelia židovského národa, ktorým sme niesli víno, často a radi hovorili o Bohu a na môjho dobrého pána sa dívali ako na škorpióna: s veľkou dávkou znechutenia.

V krčme sme neznámeho muža uložili do postele. Môj pán sa oňho chvíľu staral a potom poprosil krčmára, aby oňho dbal, že na spiatocnej ceste mu všetko do haliera zaplatí. Opäť mi naložil náklad na chrbát a išli sme ďalej. V duchu som si vravel, aké super by bolo stretnúť Ježiša, ktorý má rád dobré príbehy. Keby som vedel hovoriť, rozpovedal by som mu všetko, čo som zažil so svojím pánom a povedal by som mu o jeho láskavosti a добрote. Cítim, že Ježiš by mi veril, že môj pán je dobrý človek, aj keď je Samaritán. Verím, že Ježiš by ocenil aj mňa obyčajného somára.

Možno je naozaj dôležité iba jedno: byť súčasťou veľkolepého príbehu záchrany, aj keď ste iba obyčajný somár a na svojom chrbte nesiete najprv víno na sviatky a potom doráňaného muža. Aj to je úloha, ktorej sa môžete zhostiť so ctou. Mne sa síce chvíľami podlamovali kolená, ale keď som videl ako statočne môj pán nesie krčahy s vínom, zaprel som sa a nakoniec som to dal. Víno sme predali, kupujúci sa tvárili ako sa tvárili, ale ja som sa tešil, že môžem byť v blízkosti tak vzácneho človeka ako je môj pán, ktorý vždy, keď to nečakám, vytiahne z brašny nejakú dobrotku a milo ma ňou prekvapí.

Janette Knežová

V sobotu 25. februára sa dvadsať mládežníkov z Košíc, Vyšného Čaju, Bidoviec a Bystera zišlo v zborovom dome v Bysteri, na seniorátnom stretnutí mládeže.

Ja som medzi nich zavítal asi po hodine, keď mali voľnú debatu a čas na občerstvenie. Potom ešte bol čas na hry, pri ktorých bolo treba podať aj určité gymnastické výkony. Hry viedol **Timo Slávik**. Po príchode pani farárky **Slávikovej** nastal čas na stíšenie. Mali sme možnosť zahľbiť sa do textov z Písma: *Ef 4,25–32* a *Mt 5,21–26*.

Po spoločnej úvodnej modlitbe pokračoval večer na tému *hnev*. Vtedy som ich ja už zanechal, s priáním pekného a požehnaného večera s dobrým dojmom, že v tejto generácii máme ďalších nasledovníkov Pána Ježiša a nádejných pracovníkov zborov a cirkvi.

Tibor Bajus

Jarná víkendovka

V dňoch 3.-4.3.2017 sa na fare v Tušiciach konala jarná víkendovka pre mládež, ktorú organizovala nezisková organizácia RE-MI-DIA.

Piatkový večer sme začali večerou a následne sme pokračovali chválami. Potom sme sa spoločne s bratom farárom **Pavlom Kač-**

Obnovený zbor

V tomto roku, keď kresťanský svet oslavuje 500. výročie reformácie, aj náš Slovenský reformovaný kresťanský zbor v Košiciach oslavuje 15. výročie svojho obnovenia.

Slovenský zbor bol síce po vojne založený vtedajším seniorom **Jánom Tomašulom**, no po rôznych súdnych ťahaniciach aj zanikol. K reformovaným, ktorí mali slovenskú materinskú reč, bolo prihlásených viac ako štyristo členov. Títo naďalej navštevovali bohoslužby v pôvodnom zbere, ale kázanie Božieho slova už bolo v slovenčine.

V zmiešanom zbere pôsobili po roku 1946 títo farári: **Urbán Karol**, **Abari Štefan**, **Páll István**, **László Béla**, **Ján Knežo** a od roku 1964 **Varga Béla**, ktorý tu slúžil 33 rokov. Až do roku 1997 mu pomáhal asi 9 rokov na slovenských bohoslužbách farár z Barce **Ján Pallay**.

Na maďarských bohoslužbách jemu a už aj novému administrátorovi **Orémus Zoltánovi** pomáhala aj kaplánka **Alžbeta Maková**, a to až do 10.1.1999. Takto sa v zbere striedali farári a obmieňali sa aj jeho členovia. Slovenskí členovia zboru sa zapájali do opráv na fare i kostole. No ľudská túžba mať svoje a byť si sám pánom ich doviedla k tomu, že od roku 1997 silneli hlasy po obnovení zboru. Na tej ceste osamostatnenia nás hlavne po psychickej stránke povzbudzoval **Ján Kaduk**, slovenský zástupca v cirkvi.

Presbyteri aj so slovenskými členmi zboru po prehodnotení tejto situácie sa rozhodli pre obnovu slovenského zboru. Pre mňa ako zástupcu kurátora slovenskej časti zboru, to bolo zvlášť zaťažujúce, keď sme často chodili s terajším pánom seniorom Orémusom na konzultácie za pánom biskupom **Erdélyim Gézom**.

Vyjasnenie otázok prebiehalo často aj medzi zainteresovanými presbytermi oboch strán. Pri tomto rozdelení nám veľkou mierou pomáhal v tom čase práve dosadený kaplán do spoločného zboru **Jaroslav Széles**. No a práve on sa po etablovaní zboru stal jeho prvým duchovným. Teológiu vyštudoval v Šárošpataku v Maďarsku, takže mohol kázať aj po maďarsky, čo bola podmienka z vedenia cirkvi. Po piatich rokoch vybavovania sa nám s pomocou Božou podarilo to, v čo niektorí už ani nedúfali. Po splne-

košom zamýšľali najprv nad 500.-tým výročím reformácie, ktorú začal Martin Luther. Od reformácie sme sa dostali až k tomu, akú veľkú obeť podstúpil Pán Ježiš za nás a za naše hriechy. Po téme boli prichystané rôzne aktivity, pri ktorých sme sa zabavili, aj navzájom spoznali. Naše spoločné chvíle pokračovali rôznymi hrami a rozhovormi. Víkendovku sme ukončili v sobotu ráno spoločnými raňajkami.

Simona Polašková

ni všetkých náležitostí, došlo konečne aj odsúhlasenie: na slávnostnej schôdzi v Košiciach dňa 7.4.2002 vo veľkej zasadačke zboru na Kováčskej č. 15 poverený senior **Gábor Ludovít** slávnostne vyhlásil obnovenie Slovenského reformovaného zboru s liturgickým jazykom slovenským. Bol uznaný ako štátoprávny a bolo mu pridelené jedno systemizované miesto farára.

Aj touto cestou ďakujem vedeniu cirkvi, presbyterom a všetkým, ktorí sa pričínili nejakým dielom na obnovení nášho zboru. „*Len v Bohu utíš sa moja duša; lebo od Neho pochádza moja nádej. Len On je moja skala, moja spása, môj hrad; nesklátim sa*“ (Žalm 62,6–7).

Tibor Sabovik

Koncert chvál

PALÍNSKO-STRETAVSKÁ MLÁDEŽ

16. 4. 2017 VEĽKONOČNÁ NEDEĽAJ 17.00
REFORMOVANÝ KOSTOL V STRETAVE

SÚČASŤOU KONCERTU BUDE FINANČNÁ ZBIERKA, URČENÁ
PRE KRÍZOVÉ CENTRUM DOBRÝ PASTIER V PRIBENÍKU.

V TOM JE LÁSKA, ŽE NIE MY SME MILOVALI BOHA,
ALE ŽE ON MILOVAL NÁS A POSLAL SVOJHO SYNA AKO
OBEŤ ZMIERENIA ZA NAŠE HRIECHY.

1 JAN 4,10

Vínna súťaž. V dňoch 3.-5. marca sa v Mýtňoch Ludanoch konala súťaž vinohradníkov. Súťaž sa skončila bohoslužbou, kde Božie Slovo zvestoval biskup našej cirkvi László Fazekas.

Rozhlasový program. Dňa 11. marca sa biskup László Fazekas zúčastnil v programe rádia Patria pod názvom: „Prediskutujme!“, ktorého témou boli v súvislosti s 500. výročím reformácie cirkvi, v ich rámci slávnosti pripravované Reformovanou kresťanskou cirkvou na Slovensku, ich vplyv, sila formovať spoločnosť a ich význam.

Posviacka kostola. Maďarská vláda v roku 2015 rozhodla o začatí plánu Flórisa Rómera pre podporu výskumu a obnovy maďarského kultúrneho dedičstva a pamiatok v zahraničí. Uskutočnením plánu poverila Združenie László Telekiho. Seniorátna rada Gemerského reformovaného seniorátu medzi obnoviteľné kostoly zaradila aj kostol v Tornali. Tak sa žiadosť dostala pred komisiu Flórisa Rómera, ktorá na svojom zasadnutí konanom dňa 11. januára 2016 rozhodla, že kostol v Tornali navrhne na podporu. Cirkevný zbor získal na vykonanie prác podporu vo výške 10 000 eur, k čomu sa pridružili aj ofery Reformovaného cirkevného zboru Tornala a jeho diaspor. (Veď polovicu nákladov priložil cirkevný zbor). Bola im tiež poskytnutá pomoc od mesta. Tak sa v uplynulom roku mohla obnoviť strecha kostola. Dňa 12. marca sa v Tornali konala ďakovná bohoslužba v súvislosti s obnovou strechy kostola, na ktorej bol prítomný zástupca štátneho tajomníka vlády zodpovedný za ochranu kultúrneho dedičstva Imre Puskás, riaditeľ Združenia László Telekiho László Diószegi, starostka Anna Szögedi a za predsedníctvo našej cirkvi: biskup László Fazekas, generálny kurátor Vince Fekete a zástupca generálneho kurátora Ferenc Porubán.

Ekumenické rokovanie. Dňa 13. marca sa na Biskupskom úrade Evanjelickej cirkvi a. v. stretli najvyšší predstavitelia kresťanských cirkví a predseda židovskej náboženskej obce. Na pozvanie generálneho biskupa ECAV na Slovensku Miloša Klátika, predsedu Ekumenickej rady cirkví v SR, sa na ňom zúčastnil bratislavský arcibiskup-metropolita a predseda Konferencie biskupov Slovenska Stanislav Zvolenský. Za Gréckokatolícku cirkev bol prítomný prešovský arcibiskup a metropolita Ján Babjak, Reformovaná kresťanská cirkev v SR bola zas-

túpená biskupom László Fazekasom, Pravoslávnu cirkev zastupoval arcibiskup prešovský a metropolita českých krajín a Slovenska Pravoslávnej cirkvi Rastislav, za Ústredný zväz židovských náboženských obcí v SR sa rokovani zúčastnil jeho predseda Igor Rintel a Evanjelickú cirkev metodistickú zastupoval jej superintendent Pavel Procházka. Témou stretnutia bolo vypracovanie nového modelu financovania cirkví.

Konferencia. Reformovaná kresťanská cirkev na Slovensku, Univerzita Jánosa Selyeho, Reformovaná teologická fakulta Univerzity Jánosa Selyeho a Teologický inštitút J. Calvina spoločne usporiadali dňa 22. marca 2017 v aule konferenčného centra Univerzity medzinárodnú konferenciu pod názvom: Nová reformácia. Na konferencii prednášal István Szabó, biskup Pridunajského dištriktu, duchovný predseda Synody Reformovanej kresťanskej cirkvi v Maďarsku; Károly Fekete, biskup Zatiskeho reformovaného dištriktu; Botond Gaál, vysokoškolský učiteľ, vedúci Katedry dogmatiky Vieroučnej univerzity v Debrecíne; Dezső Buzogány, prednášajúci Katedry cirkevných dejín Protestantského teologického inštitútu v Kluži. Aj biskup László Fazekas pozdravil prítomných, vyzdvihol dôležitosť konferencie a prezradil, že v súvislosti s jubilejným rokom naša cirkev usporiada ešte jednu konferenciu vo východnej časti našej krajiny, ktorá bude prebiehať v 2 jazykoch, aby sa do nej mohli zapojiť aj naši slovenskí bratia a sestry. Po konferencii sa uskutočnila pódiová diskusia seniorov regiónu. Deň bol ukončený bohoslužbou, kde kázňou slúžil biskup László Fazekas na základe *Rím 1,16-17*.

Synodná rada. Dňa 25. marca sa konalo mimoriadne zasadnutie Synodnej rady v súvislosti s novým systémom financovania cirkví. Na zasadnutí sa ako hosť zúčastnil tajomník Konferencie biskupov Slovenska Rímskokatolíckej cirkvi Anton Ziolkovský, riaditeľ Biskupského úradu Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku Dušan Vagaský, ekonomický odborník Gréckokatolíckej cirkvi Daniel Dzuróvčin.

Seniorátne valné zhromaždenie. Dňa 25. marca sa generálny kurátor Vince Fekete a biskup László Fazekas zúčastnili na seniorátne valnom zhromaždení Ondavsko-hornádskeho reformovaného seniorátu vo Vyšnom Čaji a dňa

26. marca na seniorátne valnom zhromaždení Michalovského reformovaného seniorátu v Bánovciach nad Ondavou.

Ekumenická rada cirkví. Valné zhromaždenie Ekumenickej rady cirkví v Slovenskej republike sa konalo v rokovacej sále Biskupského úradu Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku v Bratislave. Odznela správa o uplynulých dvoch rokoch, potom sa uskutočnili voľby nového predsedníctva na nasledujúce 2 roky. Valné zhromaždenie znovu jednohlasne zvolilo za predsedu biskupa Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku Miloša Klátika a za podpredsedu biskupa Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku László Fazekasa.

Oprava

V našom predchádzajúcom čísle sme chybne uviedli, že Reformovaný cirkevný zbor Tašula ešte stále má podlžnosť voči Všeobecnému fondu. Tašula svoj dlh uhradila v roku 2016. Členov dotknutého cirkevného zboru prosíme o láskavé prepáčenie tohto omylu. Zo zoznamu dlžných cirkevných zborov bol však vynechaný Reformovaný cirkevný zbor Vajkovce, Rozhanovce a Beniakovce.

Redakcia

KALVÍNSKE HLASY

Úradný orgán Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku. Adresa vydavateľa: Jókaiho 34, 945 01 Komárno. IČO: 00179191.

Vychádza mesačne.

Šéfredaktor: László Fazekas
Redaktori:

Lucia Kís, Andrea Korečková
Preklad a jazyková korektúra:
Erika Domonkošová

Sekretárka a distribútorka: Lucia Kís
Predplatné prijíma každý reformovaný farský úrad i redakcia.

Predplatné na jeden (kalendárny) rok: 3,60 eur.

Distribúciu vykonáva redakcia:
930 10 Dolný Štál 386

E-mail: kh@reformata.sk

Telefón: 031/55 90 141 (zároveň fax i odkazovač).

Redakcia došlé rukopisy nearchivuje a nevracia, vyhradzuje si právo na ich odbornú úpravu.

Tlačiarenská príprava: Lukács Kís
Tlač: Reproffset, Dunajská Streda
ISSN: 1335-3713

Evidenčné číslo: EV 3627/09